

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 26/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 835

“VĨNH THOÁT LUÂN HỒI - ĐÂY LÀ TRÍ TUỆ BẠC NHẤT”

Chúng sinh trôi lăn trong vòng sanh tử đã không biết bao nhiêu lần, nhưng để có thể giác ngộ, tìm đường thoát ra vô cùng khó. Chúng ta phải có duyên lành gặp thiện tri thức, nhờ thiện tri thức nhắc nhở thì may ra mới tỉnh ngộ, nếu không chúng ta vĩnh viễn trôi lăn.

Chúng ta học Phật pháp thì mới hiểu hơn lời Phật nói: “*Thân người khó được, Phật pháp khó nghe*”. Bình thường chúng ta nghe câu này nhưng không có cảm nhận sâu sắc. Dần dần khó khăn, nghịch duyên đến, chúng ta mới dần dần cảm nhận được câu nói đó là thật. Để có thể hình thành nên một lớp học, phải có đầy đủ nhân duyên, nếu thiếu đi một yếu tố thì lớp học không thành. Hôm qua, trong khi chúng ta học, đường truyền internet bị rớt ba lần. Đó chỉ là chướng ngại nhỏ, còn những chướng ngại lớn hơn sẽ khiến chúng ta khó tiếp cận Phật pháp hơn. Nếu mắt mờ, tai điếc, đãng trí thì chúng ta làm thế nào để tiếp cận Phật pháp? Do vậy khi còn khỏe mạnh thì chúng ta phải hết sức nỗ lực!

Hòa Thượng nói: “*Phật ở trên Kinh thường nói với chúng ta: Khởi tâm động niệm của chúng ta ngay trong một sát na, ngay trong một khoảnh khắc ngắn nhất đã trùm khắp hư không pháp giới. Với đạo lý này, nếu bạn niệm một câu A Di Đà Phật thì cũng trùm khắp hư không pháp giới. Bạn hiểu rõ được chân tướng sự thật này thì bạn được gọi là người giác ngộ. Bạn không hiểu rõ chân tướng sự thật này thì bạn đang mê. Hiểu rõ được chân tướng thì bạn liền hồi phục được tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Từ Bi. Nếu không hiểu rõ chân tướng sự thật này thì bạn một ngày từ sáng đến tối vẫn nghĩ tưởng xằng bậy. Đây gọi là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Các vị phải nên biết: Tất cả những phiền não, tất cả những lo buồn, tất cả những khổ nạn cho đến sinh tử luân hồi đều từ ở trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà ra. Hàng ngày chúng ta quán chiếu thử xem: Tại sao ta có phiền não? Tại sao ta có lo buồn, khổ nạn rồi dẫn đến luân hồi? Tất cả đều đến từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước*”.

Chúng ta khởi một niệm bất thiện hay một niệm thiện cũng trùm khắp hư không pháp giới. Chúng ta khởi một niệm “*A Di Đà Phật*” cũng trùm khắp hư không pháp giới. Chúng ta cho rằng người ta đang nói xấu mình, chúng ta chấp trước thì tự nhiên sẽ có phiền não, khổ đau. Chỉ vì một việc đơn giản như vậy mà hàng ngày chúng ta khổ đau, phiền não không biết bao nhiêu lần!

Ngài Bồ Đại Hòa Thượng đi đâu cũng vác một bao thật to. Có người hỏi Ngài: “*Làm thế nào để hết khổ đau, phiền não?*”. Ngài liền buông cái bao xuống đất. Họ lại hỏi: “*Vậy sau khi hết khổ đau phiền não*

thì làm gì?”. Ngài lại vác bao lên đi tiếp. Khi chúng ta buông xuống được phiền não thì không còn gì nặng nề nữa. Tâm không còn vọng tưởng, phiền não, khổ đau thì chúng ta mới có thể phục vụ chúng sanh. Ngũ dục “*Tài sắc danh thực thùý*” là phiền não, là căn gốc của sanh tử. Nếu chúng ta đắm chấp vào ngũ dục thì phiền phức, nhưng nếu chúng ta dùng nó để phục vụ, làm lợi ích cho chúng sanh thì không có gì chướng ngại. Ví dụ ta ôm một đồng tài sản rồi sợ thành sợ bại, sợ được sợ mất, nhưng khi buông nó đi thì chúng ta tự tại.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả những phiền não, lo buồn, khổ nạn, thậm chí sinh tử luân hồi đều từ nơi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà sinh ra. Sáu cõi luân hồi là từ nơi vọng tưởng mà biến hiện ra***”. Chúng ta không nhận ra được chân tướng sự thật mà cứ chấp trước vào những cái hư giả, cho rằng cái giả là thật. Chúng ta cho rằng tiền tài là thật, danh vọng là thật, ngũ nghi, ăn uống cũng là thật, thậm chí còn cho rằng cái thân mình là thật, cho nên chúng ta hết sức bảo vệ, vỗ về nó. Đến khi nhận ra nó không phải là thật thì chúng ta khổ đau đến cùng tận.

Con người chúng ta mỗi lần trải qua những khó khăn, nghịch cảnh sẽ có thể nhìn thấu hơn. Có những điều khi chúng ta “*lực bất tòng tâm*” rồi thì chúng ta mới cảm thấy hết sức trân trọng. Cho nên Hòa Thượng nói: “***Tất cả đều là nhân duyên tốt, thuận cảnh, nghịch cảnh cũng là nhân duyên tốt. Cảnh duyên không có tốt xấu, tốt xấu chính là ở tâm của mình***”. Chúng ta thấy nó tốt thì nó tốt, nếu chúng ta thấy nó không tốt thì đủ thứ không tốt sẽ tràn về.

Hòa Thượng nói: “***Mê là nhân của khổ đau. Chúng ta có bệnh khổ bởi vì chúng ta chưa hiểu rõ chân tướng của hoàn cảnh sống. Chúng ta có được an vui vì chúng ta hiểu được chân tướng của vũ trụ nhân sinh một cách rõ ràng, tường tận***”. Khi chúng ta bị bệnh khổ, nếu không hiểu thì chúng ta sẽ than thở: “*Tại sao mình lại bị bệnh khổ như vậy?*”. Nếu ta biết thì ta coi đây là nhân duyên tốt, một khảo nghiệm, giúp ta trân trọng sự sống, từ đó sống tích cực hơn, hi sinh phụng hiến nhiều hơn.

Chúng ta thường cảm thấy mọi người làm chúng ta phiền toái nhưng Hòa Thượng nói: “***Tại sao bạn thấy phiền toái? Đó là cơ hội giúp bạn gieo duyên lành với chúng sanh, chúng sanh giúp bạn thành tựu bố thí Ba La Mật. Nếu không thì bạn tìm đâu ra cơ hội để làm?***”. Thí dụ chúng ta đi làm về, thấy một mâm bát đĩa người khác ăn xong còn nguyên trên bàn, thay vì nổi cơn giận dữ thì chúng ta nghĩ: “*Đây là cơ hội tuyệt vời để mình phục vụ mọi người!*”. Vậy thì cảnh duyên không tốt xấu, tất cả đều là do chính mình, tốt xấu là ở chấp trước của chính chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Bạn thử nghĩ xem: Cái khổ từ đâu ra? Cái vui từ đâu ra? Đều từ nơi tâm của bạn. Trên “Kinh Kim Cang” nói rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh, Phật nói: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ưng tác như thị quán***”. Phàm cái gì có hình tướng đều là hư vọng. Lớn như vũ trụ bao la, nhỏ như hạt vi trần đều nằm trong

định luật vô thường. Tất cả pháp hữu vi, là pháp chúng ta có thể sờ, có thể thấy được đều như mộng huyễn bào ảnh. “Lộ” là sương sớm, “diệc” là ánh chớp.

Chúng ta phải nhìn rõ chân tướng sự vật hiện tượng để khi gặp cảnh, chúng ta không còn quá đau khổ vì chúng ta đã biết trước bản chất thật của nó rồi. Nếu chúng ta không gặp cảnh thì không có thể hội sâu sắc, rồi một ngày sinh - lão - bệnh - tử đến, chúng ta sẽ rất bàng hoàng, chưa kể đến cảnh sinh - ly - tử - biệt, thương yêu nhau mà phải rời xa nhau, mong muốn tìm cầu mà không được, oán ghét nhau mà ngày ngày phải gặp mặt. Nếu đã nhìn rõ chân tướng rồi thì chúng ta không còn quá đau khổ, chẳng qua không nhìn rõ được chân tướng mà thôi! Khi nhìn thấy chân tướng thì chúng ta thấy rõ chúng ta đã được sinh rồi, cơ thể chúng ta đang già đi theo từng sát na. Sinh - lão - bệnh - tử đều đang diễn ra với tất cả mọi người. Người thì có thân bệnh, người thì có tâm bệnh. Cái chết cũng đang diễn ra trong từng khoảnh khắc. Hàng ngày rất nhiều tế bào chết đi và sinh ra, cơ thể đang thay đổi hết sức nhanh chóng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có thể nhìn thấu tường tận chân tướng của vũ trụ nhân sinh thì vĩnh thoát luân hồi ngay trong đời này. Người chọn Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm nơi quay về mới là người trí tuệ bậc nhất. Các vị phải nên biết, danh vọng lợi dưỡng của thế gian này đều là giả”**. Nhưng chúng ta không thấy danh vọng lợi dưỡng là giả mà cứ thấy nó đều là thật. Ta mới được bầu lên làm trưởng nhóm thì vẻ mặt ta đã khác đi rồi, chưa nói đến việc được bầu làm hiệu phó, hiệu trưởng. Chính vì chúng ta thấy nó là thật nên chúng ta chấp trước vào nó và khổ đau.

Hòa Thượng nói: **“Danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn, ý niệm của chúng ta cứ chìm đắm trong những tập khí này. Đây là nhân của sinh tử luân hồi. Chỉ có niệm Phật mới là thật! Ngay đời này, chúng ta hãy bám lấy cái thật này, nhất tâm xưng niệm “Nam Mô A Di Đà Phật”, cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Đây mới là việc vô cùng khẩn thiết phải nên làm!”**.

Chúng ta phải được học và được nhắc liên tục như thế này thì mới nhận ra nó là giả, là không thật. Nếu không được nhắc nhở thì chúng ta thấy cái gì cũng là thật. Khi ở trong lớp học thì chúng ta thấy nó là giả, nhưng khi rời khỏi lớp học thì chúng ta thấy cái gì cũng là thật. Chúng ta thấy người này làm sai, người kia làm chưa đúng, người kia làm vượt quá phạm vi của mình... Có bao nhiêu sự chấp trước thì sẽ có bấy nhiêu sự phiền não.

Có người nói: **“Sao cuộc đời tôi gặp nhiều khổ đau như vậy!”**. Nhưng thực ra khổ đau là do chính mình tạo ra. Hòa Thượng nhắc để chúng ta nhìn thấu được nguyên nhân. Nếu trong ta không có bao chứa rác thì thử hỏi ta có phiền não không? Phiền não trong tâm đã tràn đầy rồi, vậy mà đi đâu ta cũng mang theo máy hút bụi công suất lớn để tiếp tục hút. Ta cảm thấy phiền não trong ta chưa đủ cho nên mang theo cái máy hút bụi để khổ đau thêm phần da diết. Ai cũng vậy! Nếu là phàm phu thì đều có những tập khí này,

chẳng qua là nhiều hay ít, không chế được sớm hay muộn mà thôi! Tất cả phàm phu đều đầy những vọng tưởng phiền não.

Có người hỏi: “*Thầy niệm Phật có bị vọng tưởng phiền não không? Con nhiều vọng tưởng quá!*”. Tôi cũng không khác gì mọi người, cắt da thịt thì máu vẫn đỏ. Chúng sanh có nhiều phiền não như nhau, khác nhau ở chỗ chúng ta tu hành thì sự phiền nhiễu nhiều hơn một chút. Ngay đến Chư Phật Bồ Tát khi còn mang thân tứ đại thì sinh - lão - bệnh - tử vẫn diễn ra nhưng các Ngài đổi thân giống như thay một bộ y phục. Ví dụ người lớn chúng ta thấy bộ đồ này đã mặc cả ngày rồi, đến lúc cần thay thì thay, còn đứa nhỏ thì thấy bộ đồ này còn đẹp nên nó chạy vòng vòng để không phải thay bộ đồ khác. **Giác ngộ chính là hiểu rõ được chân tướng sự thật.**

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta chân thành phát tâm niệm Phật thì chúng ta chỉ niệm Phật, toàn tâm toàn lực niệm Phật, có thời gian rảnh thì nghĩ đến chúng sanh. Còn đời sống của chúng ta ăn ngủ làm sao, thậm chí chết như thế nào, Phật A Di Đà sẽ vì ta mà an bài. Ta còn sống một ngày thì ta tận tâm tận lực làm việc tốt một ngày. Vậy thì ta có bệnh khổ cũng chính là Phật A Di Đà khảo nghiệm ta.*”

Nếu chúng ta khởi được tâm như vậy thì sẽ thấy rất tự tại, không phải lo buồn, phiền não. Đạo lý này Hòa Thượng nói rất nhiều lần nhưng nếu chúng ta không được nhắc thì chúng ta cũng không thể nào nhớ ra. Trước đây tôi cũng không hiểu lắm câu nói này của Hòa Thượng. Những nghịch duyên là Phật đã cho chúng ta có sự khảo nghiệm, giúp chúng ta trải qua khảo nghiệm để tâm giác ngộ, tâm liễu thoát sanh tử được nâng cao hơn, để chúng ta đừng quá đắm chấp thế gian giả tạo. Nếu không có nghịch cảnh, không có sự vô thường của bệnh khổ, không có sinh - ly - tử - biệt thì chúng ta sẽ không có sự cảnh giác cao độ, sự đề khởi của câu Phật hiệu ở trong ta rất mờ nhạt, không thể mạnh mẽ được.

Hòa Thượng nói: “*Tâm yểm ly ta bà, hân cầu Cực Lạc của bạn rất yếu ớt*”. Tôi xin nói thật với các vị: Trước đây, đối với câu “*A Di Đà Phật*” tôi niệm một cách rất mờ nhạt, niệm không khẩn thiết vì chưa nhìn thấy được cảnh sinh ly tử biệt đáng sợ. Chính nhờ khó khăn, nhờ bệnh khổ mà chúng ta có tâm cảnh giác hơn. Đó chính là Phật A Di Đà khảo nghiệm chúng ta. Phật A Di Đà muốn rước học trò về Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì học trò phải có năng lực, ít nhất chúng ta phải trải qua được những khó khăn thì lúc đó Ngài rước học trò mới xứng đáng.

Những người không xem thường 16 tập khí mà Hòa Thượng hay nhắc, trải qua khảo nghiệm thì mới có thể buông dần được. Nếu chúng ta vẫn còn “*tự tư tự lợi*”, vẫn còn “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, vẫn đầy đủ “*tham sân si mạn*” thì khi Phật A Di Đà từ bi rước chúng ta về Thế giới của Phật, chúng ta cũng sẽ nói: “*Phật ơi, sao thế giới của Phật không có những thứ này? Con trở về trần gian có đủ hỷ, nộ, ái, ó, ai, lạc, dục cho thi vị, vì thế giới của Ngài không có một thứ gì buồn khổ cả!*”

Hòa Thượng nói: “**Vĩnh thoát luân hồi là trí tuệ của Đại Bồ Tát!**”. Phàm phu thông thường không thể có được trí tuệ “**vĩnh thoát luân hồi**” mà chỉ có tri thức, nhìn cái gì cũng cho là thật. Một người Thầy nhắc nhở học trò: “*Con ơi, đó là cạp nguy hiểm! Nó sẽ ăn thịt con đấy!*”. Học trò nói: “*Con có thấy nó có hung dữ đâu! Con thấy nó hiền lắm, dễ thương lắm!*”. Ý của Thầy là nếu học trò dính vào đó thì đời sống thanh tịnh không còn nữa, pháp thân huệ mạng sẽ tan rã. Học trò dùng tri thức của phàm phu thì thấy “*cạp*” rất dễ thương, không có gì hung dữ. Bậc giác ngộ thì thấy “**tài sắc danh thực thùỵ, địa ngục ngũ điều căn**”. “**Tài sắc danh thực thùỵ**” là năm điều căn bản đưa chúng ta vào địa ngục vì nó trói buộc chúng ta, làm chúng ta đắm chấp. Nhưng phàm phu thì nghĩ: “*Nhà Phật nói tài sắc danh thực thùỵ là năm điều căn gốc của địa ngục nhưng mình có thấy gì đâu!*”. Phàm phu không có trí tuệ của Phật Bồ Tát, chỉ có trí tuệ của phàm phu nên nhìn thứ gì cũng tưởng là thật.

Chúng ta càng học càng thấy Hòa Thượng đúng là “**giáo nhân bất quyện**”, dạy người không biết mệt mỏi, thường nhắc đi nhắc lại. Trước đây tôi dịch rất nhiều những bài giảng của Hòa Thượng nhưng mức độ phản tỉnh không được bao nhiêu, nghe xong rồi quên hết. Những đề tài này tôi đều cảm thấy quen vì những lời dạy này của Hòa Thượng đều ở trong các bài giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, “*Cảm Ứng Thiên*”, đều ở trong những đĩa tôi đã từng dịch. Từ ngày nghiêm túc học 1200 chuyên đề thì từng bài đối với tôi gần như là một sự đánh thức, tôi mới nhận ra, tôi thấy mình hiểu ra nhiều hơn. Mỗi một ngày, chúng ta lại đưa một chút ánh sáng vào hang động âm u của mình, giúp cho hang động sáng ra. Đối với phàm phu như chúng ta, nếu nói chung chung thì chúng ta không thể nhận ra được. Nói một cách tường tận, chỉ dẫn cụ thể từng chút mà chúng ta còn chưa hiểu ra, cho nên chúng ta cần được nhắc đi nhắc lại.

Hòa Thượng nói: “**Tâm sinh tử của chúng ta có khản thiết không?**”. Chúng ta giống như những tử tù được đưa ra pháp trường. Khi xe diễu qua thành phố, chúng ta thấy thành phố muôn màu mà quên rằng chúng ta đang là tử tù. “**Sinh tử tâm thiết**” là tâm tha thiết muốn viễn ly sinh tử. Sinh rồi, lão rồi, bệnh rồi và tử đang đến nhưng chúng ta quên mất. Cho nên chúng ta cần phải được nhắc nhở mỗi ngày, không phải để bị quan yểm thế mà để chúng ta sống tích cực hơn.

Thời gian của chúng ta rất quý báu! Trong mấy mươi năm cuộc đời, thay vì chúng ta cứ ở đó giận hờn, oán trách người khác làm chúng ta khổ đau buồn phiền thì chúng ta hãy dùng thời gian ít ỏi đó để làm những điều thật tốt cho thế gian. Phật pháp giúp ta biết trước sự vô thường, biết trước thân giả tạm này sẽ chỉ tồn tại một thời gian ngắn, từ đó giúp chúng ta biết trân trọng, yêu thương, tha thứ, hi sinh phụng hiến. Tâm mong cầu Cực Lạc phải luôn thường hằng trong ta. Với đời thì ta tận lực hi sinh phụng hiến, với bản thân thì tâm ta phải tha thiết cầu sanh Cực Lạc. Hòa Thượng nói: “**Người như vậy mới là trí tuệ bậc nhất!**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!